

Ето ти и мъртвецъ сега!
 По сѣдилища влачи се,
 Какъ ще отговоръ да дамъ.

Съ тѣзи думи рибарѣтъ отива на брѣга и вижда такава картина :

Дѣто мрѣжата сушеха, Безобразно трупѣтъ страшни
 Мъртъвъ проснатъ бѣ човѣкъ... Бѣ подпухналъ, посинѣлъ.

1. Думитѣ на дѣцата, думитѣ и чувствата на рибаря, видѣтъ на «удавника» сѣ фактове, забѣлѣжени въ живота, въ външния миръ. Поетѣтъ изобразява тѣзи фактове въ форма на *разказъ*, като не загатва съ нищо за своитѣ лични чувства, т. е. като се отнася обективно къмъ фактоветѣ. Разказъ по гърцки се нарича *епосъ*, по тази причина и самото изображение на всичко онова, което става вънъ отъ насъ, въ поезията се нарича *епично* (разказно). Слѣдователно, въ горнитѣ четири куплета изображението е епично. Отличителна черта на епоса е *обективностъ*. Епично
изобра-
жение.

2. Въ истото стихотворение има и такива стихове, които изобразяватъ личнитѣ вътрѣшни чувства на поета; тѣй, като видѣлъ мъртвеца, той се вълнува и се пита :

Кой ли сиромакъ злочести
 Тукъ е грѣшна душа далъ?

и тутакси слѣдъ това прави разни прѣдположения :

Риболовъ ли е удавенъ Или клетникъ търговецъ
 Или нѣкой си пиянъ, Отъ разбойници обранъ?

Въ тѣзи стихове поетѣтъ очертава онова, което е станало въ душата му, когато е гледалъ трупа на мъртвеца. Удивлението и съболѣзнуването на поета, питанията, които отправя къмъ себе си, изтъкватъ неговия вътрѣшенъ миръ, изразяватъ неговото душевно състояние — чувствата, възбудени отъ вида на мъртвеца. Зароденото въ човѣка чувство търси тутакси изходъ, намира да се изкаже въ нѣкакви външни, осезавани срдѣства. Звукътъ и движението сѣ най-удобни срдѣства за изказъ на чувства. Внезапно уплашенъ човѣкъ тутакси се разтрепера или извиква: съ това той изразява състоянието на душата си въ момента на уплашването. Нашитѣ чувства най-лесно може да се прѣдаватъ въ хармонично измѣрени звукове. Всѣко стихотворение, проникнато съ чувство, старитѣ Гърци назначавали за пѣене, самото пѣкъ пѣене при-